

TÓTH KRISZTINA

Nyárfahó

Összehúrom a kavargó nyárfavattát,
de szél jön, rögtön visszaszáll a köre.
Apámat látom, amint a fonott székből
felpattan, hogy a járdát felsöpörje.
Örök küzdelmét az engedetlen világgal:
holtig tartó, fáradhatatlan, éber
harcát a gyomok és pity pangok ellen,
háborúját a csigák mohó seregével,
a palánták köré szórt tojánhéjat, hamut,
a lemeszelt, bebugyolált nyírfakérget,
ahogy fűrészsel, permetez és hajlgat,
halomba hordott, tetves ágakat éget,
ahogy üvölt a zivatarral, mert éppen
ki akart volna mászni a háztetőre,
vagy az éggel perel, az izzó napsütéssel,
hogy mért nem jön szél, miért nincs eső se,
és káromkodik, hogy költenek a fecskék,
húzza a slaugot és egyenesre rázza,
mert ezek mindenhová odaszarnak,
csupa mocsok tőlük a kerti járda,
a macska nyomát a motorháztetőről
ronggyal síkálja, ráfest egy rozsdafoltra,
a nyárfavatta filcesedve foszlik,
aztán huss, mintha sose lett volna,
ahogy a fecskék is mind kirepülnek,
és rend lesz végre az eresz alatt,
apám békétlen lényéből is csak
hamu és pár csorba szerszám maradt,
meg az a hirtelen mozdulat, ahogy
az égre pillant, megfeszítve nyakát.
Meddig tart még ez? Mégis, mit csináljak?!
Rohadt, szívós pity pangok. Kurva rák.